

гробенъ памѣтникъ, лѣгнахъ, и си облѣгнахъ главата на камъкътъ.

Заранѣта, като осѣтихъ, че зора скоро ще се сине, станахъ поотърсихъ се и тръгнахъ на-горѣ къмъ Тарла-баши, отъ гдѣто искахъ да ударя на лѣва страна, и да стигна до еврейскитѣ гробища, гдѣто имаше да се срѣцна съ Ганя. Но малцѣ-по-малцѣ гжета мъгла падна на земята, и като се боѣхъ, че можѣше да си побъркамъ пѣтътъ прѣзъ полето, слѣзохъ къмъ градътъ и по прикрайнитѣ улици хаскѣйски докопахъ се най-сетнѣ до безкрайнитѣ гробища еврейски.

Мъглата бѣше толкозъ гжета, щото неможѣхъ да виждамъ ни нѣ-двѣ крачки отъ-предѣ-си, — зарадъ това трѣбваше да неотървамъ пѣтечката. Поподви-кнахъ веднажъ-дважъ, но Ганьо отъ-нигдѣ не се обади. И така слѣзохъ азъ на кеатханата, отъ тамъ минахъ прѣзъ мостътъ на другата страна, и отидохъ въ тухладжийницата. Тамъ ми казаха че Гаврилъ билъ отишълъ вече сутренѣта рано отъ-татъкъ въ гробищата, да ме чака. Азъ тръгнахъ назадъ, и догдѣ да стигна тамъ, мъглата се поразиде, и слънцето се показва на предѣлникътъ. Спитахъ се дълго време по гробищата, кога, отъ-веднѣжъ, съпикасахъ че нѣкой-си, отъ далече, тича къмъ мене съ кашакъ и съ дълга тояга въ рѣка, та размахалъ рѣцѣ и тояга, и ме вика. Като незнаехъ, кой ще-е-той, помислихъ да бѣгамъ, — но най-сетнѣ познахъ Ганьовий гласъ и се завтекохъ къмъ него.

— Бе какво е това чудо отъ тебе? повикахъ азъ,
— гдѣ се преобрази ти така?

— Ахъ, незнаешъ братко, азъ си открихъ новъ приятель. Той е чобанинъ, и пасе тука волове, — когото съмъ черпѣлъ, едно време, кога нѣмаше пари. Той си трампи кашакътъ и тоягата съ моятъ фесъ, и това ти е всичкий маслахатъ. Хайде да идемъ при него.